

Champions Trophy 2018. Een prachtige tweede plaats voor Gonne Drukker met haar Flatcoat Duyf (Conover's Xtra Refine)!

Er moet heel wat staan te gebeuren om mij om zes uur 's ochtends uit mijn bed te krijgen, maar voor de Champions Trophy heb ik het dubbel-en-dwars over. Wat een prachtig evenement is dit dankzij de bezieling van Nellie Stevens geworden! Wat mij betreft mooier, leuker en ook beter voor de hond dan de Nimrod! Opnieuw konden Flatcoat-voorjagers hier, dankzij prachtige, écht op de praktijkjacht gerichte proeven, laten zien waar retrievers oorspronkelijk voor gefokt zijn en waar de talenten van Flatcoats liggen: zelfstandig werkend al het wild binnenbrengen waarvan de voorjager (vj) maar amper of helemaal niet van weet waar het ligt. Hoewel er zes - mij allemaal goed bekende en dierbare - Flatcoat-voorjagers deelnamen, heb ik er dit jaar voor gekozen om helemaal mee te lopen met het groepje van mijn vriendin Gonne Drukker en haar Flatcoat Duyf. Daardoor kreeg ik ook gelijk het mooie werk mee van de andere Flatcoat in de groep, Thor van Theo Verveer, en kon ik genieten van het werk van Toller Vidar van Gwen Pieters, Golden Pippa van Miranda Schaap en Labrador Jones van Samantha Kersten.

Duyf heeft een heel speciaal plekje in mijn hart. Ik ken haar bijna net zo goed als mijn eigen honden. Negen jaar geleden vroeg Gonne me mee te gaan naar Zweden om te kijken of er in het nest pups waar zij haar oog op had laten vallen wel een echt voor háár geschikte pup zat. Ik vond het best een zware verantwoordelijkheid. Want hoewel ik heel veel kan zeggen over het basale karakter van een pup, komt daar nog zoveel bij in het eerste jaar door hormonale ontwikkeling en de verdere uitgroei van de hersenen, dat je niet kunt voorspellen of een hondje echt in de gewenste richting zal uitgroeien. Bovendien was ik me ervan bewust dat Gonne iets anders zoekt in een hond dan ik en dat ze hoge eisen aan een hond stelt. Dat werd nog even extra goed merkbaar toen Duyfs fokker een demonstratie gaf van het werk van Duyfs moeder, Xtra. Ik was gelijk verliefd. Ik zag bij een stille, nauwelijks merkbare manier van voorjagen een relaxte hond die goed markeerde en subtiele aanwijzingen goed opvolgde, maar ook helemaal haar eigen hersenpan en neus liet werken. Gonne was niet erg onder de indruk. Ze vond het allemaal wat té relaxed, niet stijlvol genoeg. Ze wilde graag een tandje erbij. En dat heeft ze geweten!

Het pupje dat de fokker het meest geschikt voor Gonne vond, leek in veel opzichten niet op haar moeder. Minder open, mensgericht en samenwerkingsbereid dan mij persoonlijk lief is, maar wel stabiel, ondernemend en erg geïnteresseerd in het zoeken en oppakken van het konijnenveld, de eendenvleugel en de speeltjes die ik had meegenomen. Het leek me precies wat Gonne wilde en ook kon handlen met haar ervaring. Maar ik zag nog iets anders: het pupje reageerde gelijk op Gonne. Er leek onmiddellijk een soort klik tussen die twee te zijn. En ook al had Gonne haar handen jarenlang vol aan Duyf, het was vanaf dag één inderdaad een gelukkige match.

Duyf is drie weken ouder dan mijn Lotje en de eerste zes jaar hebben we samen in dezelfde groep getraind. Duyf en Lotje deden niet voor elkaar onder wat talent en temperament betreft. Ze konden op 150 meter loepzuiver markeren, hadden een prachtig zoekpatroon, vonden alles, wisten niet van opgeven, wilden alles hebben wat er te halen viel, onthielden haarfijn waar iets lag en konden het niet uitstaan als een andere hond het mocht halen. Op onze eerste workingtest met hen werden onze hondjes helemaal gek: overal werd geschoten en bij ieder schot wilden ze gáán. Wachten was niet aan hen besteed. Gelukkig onttaardde het niet in piep- en blafconcerten, maar daar was dan ook alles mee gezegd. Naarmate de jaren vorderden, groeide mijn bewondering voor Gonne. Om zo'n passievolle hond in het wedstrijdgaar te krijgen, valt echt niet mee, wist ik nu ook uit eigen ervaring. Je moet van heel lange adem zijn en een goede conditie hebben om met alleen "Zeg, kom jij

eens eventjes hier”, zoals Gonne deed, ervoor te zorgen dat je hond niet straal door de zitfluit loopt in de volle overtuiging dat ze echt wel zélf die dummy kan vinden. Adem die ik in ieder geval niet had.

Regelmatig was Gonne de wanhoop nabij. De opwinding van Duyf aan het begin van een wedstrijd was vaak zo groot dat Gonne de eerste proef ongelofelijk veel moeite had om haar in toom te houden. Duyf schoof de eerste jaren stelselmatig, weliswaar zittend op haar kont, wel een meter naar voren als ze naast Gonne moest zitten in afwachting van een markeer. Ook was het op grote afstand vaak lastig voor Gonne om tot haar door te dringen. Dat was niet het gevolg van onwil, eigengereidheid of peterselie in Duyfs oren, maar van haar vliegende vaart, haar zelfvertrouwen en vooral de opperste concentratie waarmee ze werkte. Prachtig om te zien, maar lastig om te handlen.

Met het klimmen der jaren raakten Gonne en Duyf steeds meer op elkaar ingespeeld. Tot vorig jaar vond Gonne haar contact op afstand nog niet voldoende om volop voor de MAP A in te schrijven. Pas afgelopen jaar – Duyf was inmiddels al acht jaar – had ze er voldoende vertrouwen in om er voor te gaan. En toen sloeg het noodlot toe: Gonne’s knieën begaven het en twee operaties volgden. Aan trainen kwam ze nauwelijks meer toe. Laat staan aan de MAPs. Amper twee maanden na de laatste operatie, en nog volop in revalidatie, stond Gonne toch ineens op de Champions Trophy 2018, dankzij twee prachtige prestaties tussen de ziekenhuisopnames door: een 1^e plaats op de FRC WT in november en een 2^e plaats bij de WFRG Trofee.

DE PROEVEN.

De eerste proef die Gonne en haar groepje moesten doen was **proef 3** in de hei. Daar vielen op een flinke afstand twee markeerapporten (een duif en een kraai) in een hoek van ongeveer 60 graden uit elkaar in de hei. Het zicht op de markeerapporten werd vanaf de inzetplek belemmerd door wat groepjes lage bomen en struiken. Dit betekende dat de hond en de vj deze apporten alleen even hoog door de lucht zagen vliegen en niet op de grond zagen vallen. De vj kon de hond dus ook niet op deze apporten dirigeren. Eenmaal achter zo’n bosje, moest de hond het zelf uitzoeken, wat in de halfhoge hei nog niet zo heel eenvoudig bleek te zijn. Voor de meeste honden en ook voor Duyf was dit uiteindelijk geen probleem.

Nadat deze apporten opgehaald waren, moest de hond op een verloren apport (een fazant) gestuurd worden dat in de dekking achter het heideveld lag. Hier zaten een paar fikse problemen voor hond en voorjager. In de eerste plaats moest de hond voorbij de valplekken van de markeer naar de dekking gestuurd worden; iets wat voor de honden op dit niveau geen probleem was. De toegang tot de dekking werd echter geblokkeerd door een dik en dicht braambos dat langs een pad/greppel liep dat haaks op de inzetplek lag. Openingen in de verder ondoordringbare bramenrij, die toegang gaven tot de redelijk open dekking waarin de fazant lag, lagen op uiterst links en uiterst rechts. De hond moest dus langs het pad lopen om een ingang te vinden. Dat de dekking geblokkeerd werd door deze dichte bramenrij was de vj (althans in deze groep) onbekend. Je kon dat niet zien vanaf de inzetplek; ook niet op weg van de wachtkamer naar de inzetplek. De vj die zijn hond in een rechte lijn de dekking in probeerde te sturen en niet tolereerde dat zijn hond naar links of rechts het pad af ging lopen (wat de honden deden om een opening te zoeken), slaagden er niet in om de hond de dekking in te krijgen en misten dus het derde apport. Voor de honden, zelfs voor doorzetters, was het immers ondoenlijk om door de bramen de dekking in te gaan. Wanneer je vervolgens je hond gaat dirigeren om dat tóch te doen, denkt de hond dat hij iets niet goed aan het doen is en gaat hij zich teveel richten op visueel contact houden met de vj, wat juist een belemmering vormt om dichte dekking in te gaan of zelf een opening te zoeken. Gelukkig waren de Flatcoat voorjagers, Gonne en Theo, zo verstandig hun hond alleen te bemoedigen om de dekking in te gaan en lieten ze deze verder min of meer zelf uitzoeken hoe.

Proef 4 was de proef waar de meeste voorjagers op stuk liepen. Het samen met de keurmeester en een opgooier oplopen naar de inzetplek waarbij een konijn de berm in werd gegooid, vormde voor de ervaren honden geen probleem om zich vervolgens op iets anders te concentreren. Alleen de jonge gepassioneerde Labrador Jones keek nog eens een paar keer verlangend achterom.

Terwijl de vj uitleg kreeg over een konijnensleep en een in de zelfde richting maar nog veel verder weg liggend verloren konijn, werd op een veld voorbij een open bomensingel bij een hutje een kraai met een zinger winger gelanceerd. Doordat de vj stond te turen naar een heel ander punt in de verte en er een harde wind om zijn oren suisde, wist deze op zijn best bij benadering waar de kraai was gevallen. Dat gold ook voor de meeste honden die immers evenmin voorbereid waren op deze markeer.

Eerst moest de hond over een afstand van zo'n 100 meter tegen de wind in naar het beginpunt van de sleep worden gestuurd. Dat was voor de meeste honden geen probleem en de lange konijnensleep kwam overal prima binnen. Ook de kraai werd gemakkelijk gevonden, als de hond eenmaal door de bomerij op het veld was gekomen of gestuurd. Het hutje, waar de honden op trokken, en de harde wind, die voor goede verwaaiing in de hondenneus zorgde, hielpen daarbij. Maar dan...

Om bij het verloren konijn te komen, moest de hond een lijn van zeker 170 meter lopen, waarbij hij weer over het beginpunt van de al gelopen sleep kwam. Hier begon de ellende voor veel vj's. Want veel honden hielden in wanneer ze de sleep weer tegenkwamen of begonnen deze, enigszins vertwijfeld, opnieuw te lopen: was dit nu de bedoeling of niet? Dit was vervolgens een reden voor de vj om de hond zit te fluiten en door te (trachten te) sturen. Of dit goed lukte of niet, was voor een groot deel afhankelijk van de persoonlijkheid van de hond.

Honden die erg snel zijn, op volle kracht vooruitgaan en erg veel eigen initiatief hebben, zoals Jones en Duyf, waren hier in het voordeel. Ze waren de sleep al min of meer gepasseerd voordat deze weer tot ze kon doordringen en daardoor werden ze er minder door geremd dan de wat minder snelle en vooral ook heel brave honden die bij een dirigeer de vj helemaal in hun achterhoofd houden, zoals Golden Pippa. Een intelligente, passievolle en zelfstandig werkende hond zoals Duyf weet bovendien donders goed dat twee keer een sleep lopen niets oplevert. De passie en het eigen initiatief nemen het dan over, vaak ten koste van de directie van de vj. Maar waar Duyf in het verleden vervolgens regelmatig het contact met Gonne verloor, bleef ze nu goed reageren op de aanwijzingen. Het was echter wel het eigen initiatief van Duyf (en ook van Jones) dat de doorslag gaf. Want door de harde wind moest de hond ruimschoots achter het konijn komen, om verwaaiing te pakken. Alleen Duyf en Jones die op die grote afstand fanatiek steeds weer nóg verder weg gingen zoeken, vonden het konijn.

Wat heel goed door de organisatie was geregeld, was dat er steeds een vers konijn werd neergelegd, ook als de voorgaande hond dit niet had gevonden. Wanneer dit wordt nagelaten, zoals meestal op wedstrijden gebeurt, komt er, zeker bij kou en harde wind, na een tijdje haast geen lucht meer van koudwild af. Door steeds een nieuw konijn neer te leggen worden de grondsporen door verstoring van de bodem ververst en komt er ook weer een tijd meer lucht van het konijn vrij doordat het is vastgehouden en verplaatst. Zo hebben honden gelijke kansen.

Ook Thor kwam er bijna. Dat was geheel en al te danken aan de rustige manier van voorjagen van Theo. Hij had zich voorgenomen om Thor vooral niet 'dood te fluiten'. Theo gaf wel richting aan, maar liet Thor voornamelijk zijn eigen gang gaan. Hierdoor begreep de nog jonge en relatief onervaren Thor, die wel mooi richting aannam en de sleep overstak, dat hij ook zelf op eigen houtje mocht blijven zoeken; ook al leek hij na verloop van de tijd zich een beetje af te vragen wat hij daar ook alweer aan het doen was. Juist op dat moment kwam hij een helper achter een zandheuvel tegen, die hij waarschijnlijk vriendelijk goeiendag is gaan zeggen, want hij verdween kwispelend uit

beeld. Vervolgens kwam Thor op het slimme idee om maar eens het loopspoor van de helper af te lopen. Door de harde afzijdige wind was het echter niet mogelijk om zo verwaaiing te krijgen, terwijl hij toch dicht bij het konijn was.

Veel wedstrijdpersonen denken bij zo'n typische jachtpraktijk aanpak als die van Theo, waarbij de hond weinig aanwijzingen krijgt en het lange tijd zelf uit mag/moet zoeken, dat dit het vertrouwen van de hond ondermijnt omdat hij niet snel genoeg succes heeft. Dat is echter niet zo, zolang de hond niet in de training bij het dirigeren onder druk is gezet en de zitfluit als een correctie beschouwt. Hooguit verliest hij zijn belangstelling als het lang duurt en hij geen succes heeft, maar dat is door gebrek aan druk niet schadelijk (want normaal). Naarmate de hond meer jachtervaring opdoet, gaat hij vanzelf langer volhouden. Hij leert dan vanuit een intrinsieke motivatie om steeds langer door te gaan en zelf voor het succes te zorgen. Erg handig als je als jager niet weet waar het wild precies ligt!

Achteraf hoorde ik dat de afstand naar het verloren konijn een stuk vergroot was, nadat bij de try-out de 'proefhonden' dit in een vloek en een zucht vonden. Het is iets wat je wel vaker hoort. Bij het proeflopen/intrainen is het appeltje-eitje, dus maakt men vervolgens de proef voor de wedstrijd moeilijker.

Dat vind ik jammer, want keer op keer blijkt de proef vervolgens net iets te moeilijk te zijn voor veel honden. Wat over het hoofd gezien wordt, is dat de setting - afgezien van de weersomstandigheden, de windrichting en de windkracht - bij proeflopen totaal anders is voor honden. Dat ligt niet alleen aan zenuwen van de vj of aan de aanwezigheid van flink wat publiek bij een belangrijke wedstrijd, ook al speelt dat mee - zeker wanneer het publiek zo luid praat dat de hond gedesoriënteerd kan raken. Een groot verschil tussen het proeflopen en een echte wedstrijd is dat bij proeflopen de honden de organisatoren (helpers en uitzetters van de proef) meestal al kennen en/of de nodige tijd in hun nabijheid zijn geweest. Dat zorgt ervoor dat een intelligente en ervaren hond, wanneer hij bij het proeflopen de geur van de helpers/proefuitzetters tegenkomt, net als bij een training, dankzij een associatief leerproces gebruik gaat maken van deze geuren die hij door zijn 'voorkennis' kan onderscheiden van die van willekeurige voorbijgangers. Het handen schudden van zijn voorjager met een helper en het even met elkaar staan praten bij aankomst kan daarvoor bij een erg ervaren hond al genoeg zijn. Bovendien weet degene die de hond voorjaagt bij het proeflopen meestal van de hoed en de rand. Voor een hond op een wedstrijd gelden deze voordelen niet: die weet niet of een loopspoor dat hij tegenkomt van een helper of van een toevallige passant is, tenzij de helper ook allemaal wildsporen heeft achtergelaten. Ook wordt hij meestal wat minder duidelijk en overtuigend voorgejaagd, omdat de vj voorkennis mist, het terrein en de situatie niet kent of nog aarzelt hoe hij iets zal gaan aanpakken. En dan hebben we het nog maar niet over plotseling opduikende of op onverwachte plaatsen staande fotografen die een hond kunnen afleiden, laten schrikken of uit zijn concentratie halen. Een proefhond heeft het dus vaak in allerlei opzichten veel gemakkelijker.

Na dit spectaculaire succes voor Gonne en Duyf – slechts 7 van de 20 honden vonden het konijn! – volgde **proef 1**, de 'Eendenjacht'. Hier moest de hond over water worden gestuurd en een lange sleep van een gans oppakken; iets wat voor geen van de honden een probleem was. Als de hond een meter of dertig op de sleep zat, werd aan de overkant met een schot een eend 'geschoten'. Aan het eind van de sleep, volledig buiten het zicht van de vj werd nog een eend 'geschoten' op het moment dat de hond de gans oppakte. Daar bestond tevens de kans dat de hond, lekker buiten het zicht van de vj, zou wisselen. Dat deed alleen de relatief kleine Toller Vidar voor wie de gans wel een enorm gevaarte was, dat hem bovendien het zicht belemmerde. Hij koos eieren voor zijn geld en bracht eerst de eend. Ook Duyf had wat moeite om deze grote gans binnen te brengen. Haar hoektanden zijn inmiddels zo ver afgesleten dat ze regelmatig de grip op het beest verloor.

Het was hier erg interessant om te zien hoe de verschillende manieren van handling uitpakten. De

eend die aan het einde van de sleep onzichtbaar voor de vj was gevallen, was alleen binnen te krijgen als de hond deze had gemarkeerd en onthouden. Vj's die er voor kozen om de hond eerst op de andere eend te sturen, maakten het zichzelf en hun hond een stuk moeilijker, temeer omdat de eend die aan het begin van de sleep was gevallen meestal niet was gemarkeerd door hun hond. De hond moest dus min of meer naar deze eend worden gedirigeerd, wat tijd kostte en er voor zorgde dat hij de wel gemarkeerde eend veel langer moest onthouden om daarop succes te krijgen.

Zelfs heel ervaren vj's realiseren zich wel eens onvoldoende dat er voor de hond een groot verschil is tussen een verleidingsapport dat aan de zijkant valt wanneer hij vooruit wordt gestuurd of bezig is een markeerapport te halen, en een apport dat daar valt als hij vol op een sleep zit. De meeste intelligente honden registreren in het eerste geval het verleidingsapport feilloos door even in te houden en te kijken, tenzij hen dit is afgeleerd. Vj's doen dit vaker dan ze zelf weten, door de hond in de training in de aanleerfase steeds verbaal te corrigeren als hij even inhoudt, van een lijn afwijkt of af wil gaan op een verleidingsapport. Minder passievolle of heel brave honden leren hierdoor al snel alles te negeren wat letterlijk en figuurlijk buiten een opdracht valt. Wanneer een fanatieke hond echter voluit een sleep loopt, is hij daarbij zó geconcentreerd dat dit door een hersenproces (selectieve aandacht) voor een soort tunnelvisie zorgt, waardoor het vrijwel onmogelijk is om een verleidingsapport te registreren, laat staan precies te markeren.

Van de vj's die hun hond wel als eerste op de gemarkeerde eend inzette, lieten Theo en Thor zien hoe dit door de bedenkers van de proef was bedoeld en ook feilloos uitgevoerd kon worden. Theo zette zijn hond met zijn neus in de goede richting en zei: 'Apport'. Thor zwom het water over, zocht even oogcontact met Theo om te zien of hij dit inderdaad goed had begrepen en bracht vervolgens in een vloek en een zucht de eend binnen. Prachtig om te zien!

Bij Gonne ging het bijna mis door een verkeerd commando bij de inzet. Gonne zei geen 'apport' maar gaf het dirigeercommando 'vooruit'. Voor een zeer ervaren A hond zoals Duyf zit er een wereld van verschil tussen die twee commando's. 'Apport' betekent: ga halen wat je zojuist zelf hebt zien vallen. Een dirigeercommando zoals 'vooruit' betekent echter niet alleen: 'ga in een rechte lijn vooruit', maar ook: 'vergeet nu even alles wat je zelf denkt dat geapporteerd moet worden of wat je hebt zien vallen. Ik ga je vertellen waar iets ligt dat jij nog niet weet'. Duyf zwom over, vertrok langs wat begroeiing in de juiste richting, maar liep waar iedereen, inclusief Gonne, verwachtte dat ze vervolgens de bocht om zou gaan, keurig haar lijn rechtdoor om - bij gebrek aan verdere instructies van de verbijsterde Gonne - in een totaal verkeerd stuk te gaan lopen zoeken. Gelukkig herstelde Gonne van de schrik en floot ze Duyf terug, stopte haar af op het punt waar Duyf de bocht om had ontmoeten en zwaaide in die richting. 'Oh, je bedoelde tóch die!' zag je Duyf denken en zonder aarzeling vertrok ze in volle vaart richting markeereend.

Ook bij **proef 4** moest de vj – net als bij de praktijkjacht - vertrouwen op de talenten en de neus van zijn hond. De inzetplek was naast een rommelig, met struiken, bomen en wat braam begroeid perceel dat door een beekje werd doorkruist. De vj kreeg te horen dat in dit perceel aan beide zijden van het stroompje een apport verloren lagen: een duif en een konijn. Waar die lagen, moest de hond zelf maar gaan uitzoeken; de vj kreeg daarover geen informatie. Vervolgens viel er aan de andere kant van de beek op flinke afstand in een weiland een markeerapport.

Het meest voor de hand liggende was - aangezien de volgorde vrij was - om de hond eerst op de markeer te sturen. Dat was ook wat Gonne deed. Duyf dacht er echter anders over. Ze liep richting dekking en aan haar lichaamstaal viel overduidelijk af te leiden dat daar iets heel erg interessant was. Gonne wilde echter de markeer eerst binnen hebben. Ze riep Duyf terug en zette haar weer in op de markeer. Opnieuw wilde Duyf de beek niet over en liep ze richting dezelfde plaats in de dekking. Toen deed Gonne iets dat waar ik helemaal blij van werd. Ze zei tegen de keurmeester: 'Ik denk dat mijn hond daar iets ruikt' en gaf Duyf toestemming om daar te gaan zoeken.

In het publiek naast me was er het nodige onbegrip voor deze beslissing. Het commentaar kwam er op neer dat Duyf niet iets in haar neus kón krijgen omdat ze de wind in de rug had. En verder vond men dat een hond moest doen wat haar was opgedragen. Punt.

Wat men daarbij echter uit het oog verloor, is dat een passievolle hond die iets zo heel zeker denkt te weten als Duyf deed, dat niet gemakkelijk loslaat. De motivatie om dan iets anders te doen, is vele malen lager. Je kunt de hond dan wel vertellen dat hij iets moet doen, maar mentaal is hij er niet met zijn kop bij en presteert hij dus slechter. Niet uit onwil of dwarsheid, maar door de manier waarop de hersenen werken. Zijn focus (selectieve aandacht) ligt ergens anders. De kans dat de markeer dus was ontaard in een gedirigeer – met allerlei tijd- en puntenverlies - was heel groot. Bovendien wist Gonne absoluut niet waar de verloren duif en het konijn lagen. Misschien had Duyf het bij het rechte eind. Het was heel goed mogelijk dat Duyf iets had geroken, of misschien had gezien. Ik heb geleerd door steeds ter plekke met een bellenblaas de wind te controleren, dat je alleen iets zeker kunt zeggen over wat de wind doet, als je dat op de plaats zelf controleert. Van een afstandje kun je daar niets over zeggen. Bomen en struiken kunnen de wind van richting laten veranderen, zodat een hond weldegelijk tegen alle verwachtingen in, iets kan ruiken. Duyf dwingen tot de markeer zou dus heel dom zijn geweest.

Duyf kamde de plek waar ze dacht dat er iets belangrijks was helemaal uit, maar vond niets. Toen ze zich er van overtuigd had, dat er écht niets lag, zocht ze verder en kwam het konijn vlot binnen. Vervolgens zette Gonne haar in op de markeer. Deze werd nu feilloos, in een rechte lijn zonder enige aarzeling gehaald. Duyf was hem echt niet vergeten. Doordat ze het konijn had gevonden, was de mentale blokkade om de kant van de markeer op te gaan opgeheven. Het derde apport, de verloren duif, kwam vervolgens al even vlot binnen.

Alles was nu binnen. Duyf had daarbij prachtig, stijlvol werk laten zien. Vrij en vrolijk, zonder enige aarzeling; 100% geconcentreerd en gemotiveerd. En daarbij liep ze, met haar op één week na 9 jaar, op topsnelheid; harder dan menige veel jongere hond. En Gonne had zo mooi voorgejaagd! Rustig en vertrouwend op haar hond. Dat laatste blijkt altijd weer moeilijk te zijn voor een perfectionist, die graag zelf de touwtjes in handen houdt. Dus ik vond dat echt klasse!

Hoewel Gonne, bescheiden en kritisch als ze is over de prestaties van haarzelf en Duyf, nu wist dat ze bij de eerste zeven zat die alles binnen hadden, geloofde ze tijdens de prijsuitreiking niet dat ze echt hoog geëindigd zou zijn. De twee plaats stuitte op ongeloof bij haar. Niet bij mij. Ik weet hoe goed Duyf is. En net als haar trainer Willy Walbeek en haar trainingsmaatje Anita Ruigrok, weet ik al lang dat Gonne daar thuishoort; daar bovenin de top twintig waarvan er maar liefst negen op de Nimrod hadden gestaan.